

ŚWIATOWY ZWIĄZEK ŻOŁNIERZY ARMII KRAJOWEJ

ŚRODOWISKO 2 WILEŃSKIEJ BRYGADY „KAZIUKA”

64-920 PIŁA, ul. LUDOWA 46 a /2
tel. 067/213-15-54

Piła, dnia.....12.09.2003r.....

Biografia osobowa d-cy 2. Wileńskiej Brygady Armii Krajowej
per./kpt. Wiktora Koryckiego, ps. "Kaziuk" /"WIKTOR" i "Mieczysław"/.

Wiktor Korycki, syn Jerzego i Emilii, urodził się w Lipniskach, powiat Lida, w dniu 18 lutego 1908 roku. Zmarł dnia 28.12.1982 roku w Poznaniu pochowany został na Cmentarzu Naramowickim.

Lata szkolne spędził w domu rodzinnym ucząc się w Lidzie. W latach 1930 - 1932 ukończył podchorążówkę w Ostrowi Mazowieckiej uzyskując stopień podporucznika i jako oficer zawodowy rozpoczął służbę wojskową w roku 1932 w Lidzie, skąd w stopniu porucznika, w sierpniu 1939 roku, jako dowódca kompanii piechoty wyruszył na linię frontu do walki z faszystowskimi Niemcami.

Po klęsce wrześniowej zamieszkał u swego brata, Jana Koryckiego który był proboszczem w parafii korwieńskiej, gm. Mejszagoła, pow. wileńsko-trockiego, gdzie oficjalnie prowadził kancelarię parafialną przy kościele pw. św. Józefa w Korwiu.

W tym początkowym okresie został mianowany przez Okręg Wileński SZP i ZWZ komendantem Inspektoratu "A" w prawobrzeznej stronie rzeki Wilii, w rejonie gmin Mejszagoła, Podbrzezie i Wielka Rzesza. Bezpośrednio mu też podlegał Obwód konspiracyjny w Wilkowie, na Litwie kowieńskiej, z przygranicznymi, po stronie litewskiej miasteczkami: Muśniki, Szyrwinty i Giedrojcie.

Jako podchorąży, w latach 1930 - 1932 i w dalszym okresie służby zawodowej, jako oficer, nawiązał na tych terenach stosunki towarzyskie z licznym gronem okolicznej młodzieży, zrzeszonej w Kołach Młodzieży Katolickiej, we wsi Korwie i okolicach, a także z nauczycielami szkół powszechnych oraz z właścicielami licznych folwarków i samym dziedzicem majątku w Korwiu, Justynem Strumiłą.

Nawiązane stosunki towarzyskie w okresie okupacji sowieckiej, litewskiej i niemieckiej, ułatwiały werbowanie ludzi do działań konspiracyjnych i na ich bazie organizowanie struktur wojskowych, SZP, ZWZ i w końcu AK, na podległym mu terenie.

Siedzibą komendy była była plebania jego brata, Jana Koryckiego,

który był proboszczem parafii w Kerwiu, która była centrum dowodzenia gdzie koncentrowało się życie towarzyskie młodzieży, szczególnie w okresie świąt kościelnych i narodowych. W tych warunkach łatwiej było odbywać na plebanii odprawy konspiracyjne z zaprzyjaźnionymi oficerami i podoficerami, którzy sprawowali funkcje dowódców placówek, a także funkcje administratorów folwarków podległych władzom okupacyjnym.

W okresie okupacji niemieckiej, począwszy od stycznia 1943 roku, na szeroką skalę organizowane były kursy młodszych dowódców, którzy w czasie Akcji "Burza" obejmowali dowództwo sekcji, drużyn i innych jednostek organizacyjnych zwartych oddziałów.

Rozkazem dowództwa Okręgu Wileńskiego Armii Krajowej, w dniu 3 lipca 1944 roku, powołana została 2. Wileńska Brygada, która jako Związek taktyczny istniała do 18 lipca 1944 roku, do momentu jej rozbicia przez Armię Czerwoną po wyzwoleniu m. Wilna. Dowódcą 2. Brygady został, por. Wiktor Korycki, ps. "Kaziuk". Brygada w swoim dorobku bojowym miała stosunkowo znaczne sukcesy, w majątkach Korwie i Gładkiszki oraz na przedpolach Wilna, w rejonie Jerozolimki i Bołtupia, gdzie uzyskała znaczne ilości broni, zdobytej na Niemcach i innego sprzętu wojskowego.

Przed wymarszem na Wilno, w dniu 7 lipca 1944 roku 2. Brygada osiągnęła stan osobowy ponad 400-stu żołnierzy, zorganizowana w cztery plutony, pluton CKM i inne drużyny pomocnicze, jak drużyna sapersko-minerska, drużyna sanitarna i inne drobne sekcje pomocnicze.

W godzinach popołudniowych, w dniu 7 lipca 1944 roku, Brygada w szyku zwartym - ubezpieczonym, wyruszyła w kierunku Wilna, oddalonego od swej Bazy w Sawkiszkach o 25 km i w godzinach rannych dnia 8 lipca osiągnęła órzędpoła m. Wilna w rejonie Jerozolimki, Bołtupia i Fabaniszki, zajmując stanowiska bojowe, gdzie było słychać odgłosy walki na przedmieściach miasta w dzielnicy "A", Kalwaryjskiej.

Z nieznanych żołnierzom przyczyn, dowództwo 2. Brygady otrzymało rozkaz odwrotu w kierunku Małej Rzeszy i wraz z z brygadami 2. Zgrupowania w godzinach wieczornych dotarła do majątku Gładkiszki, gdzie w ramach tegoż Zgrupowania, mjr "Węgielnego" zajęła pozycje obronne w rejonie Suderwie, Mejszagoła, Paciuny, wchodząc w skład grupy operacyjnej 227 DP Armii Czerwonej, gen. Gładyszewa - Biełkina, która zabezpieczała spodziewane natarcie bliżej nie rozpoznanych oddziałów niemieckich.

Po wyzwoleniu Wilna, w dniu 13 lipca 1944 roku, 2. Brygada odmaszerowała do swego macierzystego 1 Zgrupowania, poprzez Wielką Rzeszę, Lubowo, Gulbiny i Nową Wilejkę udając się w rejon

Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...

Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...

Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...

Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...
Wobec powyższego...

Puszczy Rudnickiej.

W czasie forsownych marszów nastąpiły awanse licznych żołnierzy i oficerów, a dowódca 2. Brygady, por. Wiktor Korycki otrzymał stopień kapitana, a wielu jego podkomendnych, żołnierzy i podoficerów otrzymało podwyższone stopnie wojskowe.

W czasie forsownego marszu, brygada w dniu 18 lipca 1944 roku osiągnęła wieś Rakańce k/Turgiel, gdzie została otoczona przez zmotoryzowane jednostki pancerne Armii Czerwonej i rozbrojona, skąd w obestrzennych rygorach skierowana do Midnik, a stamtąd do Kaługi i wbrew woli żołnierzy z wszystkich brygad i batalionów wcielona do 361zap.pp Armii Czerwonej i po odmowie przysięgi na rzecz Związku Sowieckiego, skierowana do wyrębu lasu za Moskwą, w rejonie Kerubowo, skąd w styczniu 1946 roku zdziesiątkowani żołnierze, synowie Ziemi Wileńskiej, o którą ofiarnie walczyli, przybyli do Polski, pozostawiając swoją ojczyznę za granicą jałtańską.

Tyle o 2. Brygadzie, którą dowodził, kpt. Wiktor Korycki, "Kaziuk". Losy dowódcy 2. Brygady potoczyły się odmiennie. Uniknął internowania i do jesieni ukrywał się w okolicach Wilna i wkrótce dotarł do Lublina, gdzie pod zmienionym nazwiskiem na Czarnowski, jako wykładowca pracował w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Tam zapoznał swoją przyszłą żonę, Urszulę Nowicką, urodzoną w 1926 roku i wkrótce zawarli związek małżeński.

W roku 1950, wraz z żoną przeprowadzili się do Poznania i tam wkrótce urodził się pierwszy syn Roman i w księgach metrycznych otrzymał nazwisko Czarnowski.

W Poznaniu rozpoczął pracę w P P T K, jako przewodnik wycieczek zagranicznych i był jednocześnie tłumaczem czterech języków obcych, utrzymując liczną rodzinę składającą się z czterech synów i dwóch córek, wychowując ich w duchu patriotycznym. Był człowiekiem wielkiego formatu i na swój sposób wiernie służył zniewolonej ojczyźnie.

Dla bezpieczeństwa swego i licznej rodziny powiększył swój wiek o lat dwadzieścia, czyli rocznik 1888 zamiast 1908. Dzięki temu przetrwał. Nie utrzymywał też żadnych, bliskich kontaktów nawet z najbliższą rodziną, mieszkającą w Polsce. Unikał również swoich podkomendnych. Dopiero na pogrzebie, w dniu 28.12.1982 roku w Poznaniu, przybyli koledzy, by go pożegnać, jak mjr dypl. Mieczysław Potocki, ps. "Węgielny" i adiutant 2. Brygady, podch. Czesław Plejeswki, ps. "Strasburger". Po wielu latach, my jako podkomendni "Kaziuka" dotarliśmy do Jego synów w Poznaniu i corecznie spotykamy się na koleżeńskich spotkaniach w Międzyzdrojach.

PRZEWODNICZĄCY
ŚRODOWISKA 2 WIL. BRYG.
AK "KAZIUKA"

Zenon Jankowski (PTAK)

Prace naukowe.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.

W czasie formowania się w państwie nowe kierunki polityki i literatury, a przede wszystkim, w literaturze i sztuce, a także w naukach społecznych i polityce, a także w sztuce.